

Szajla

TANULMÁNYOK EGY REGÉNYHEZ

Buxsi I.

Először küzdött az életéért,
 idegesen futkosott fel, alá az udvaron,
 le-leült,
 és eszeveszetten nyalta magát,
 el akarta tüntetni,
 vissza akarta juttatni magába,
 mi kijött belőle,
 de aztán,
 ahogy nőtt az ár,
 ahogy elöntötte a lágyékát, hasát, horpaszát,
 farka tövét, combját, térdét, csánkját,
 ahogy összekente, bemocskolta a bundáját,
 elgyengült,
 és feladta,
 lefeküdt az árok fenekére,
 Andris bácsiék háza hátánál,
 a ringlőszilvafa alatt,
 tört cserép, hasadt tányér, éti csiga és giliszta közé ejtette a fejét,
 és elhomályosuló tekintettel, bocsánatkérően nézett rám,
 mint aki szegyenli,
 hogy Murányiék kanjával így járt,
 hogy a szenvedély okozta vesztét,
 az én szemem láttára,
 ki az egészből mit se értek,
 mert nem tudom,
 hogy ez gátszakadás,
 csak szólítgatom tehetetlenül,
 ölelgetem kétségbeesetten a nyakát,
 és törölgetem a nadrágomba a kezemről a vért.

Buxsi II.

Ott volt,
 a fenyvesben,
 a Baji páston túl,
 ahol a vörösvércsék tanyáztak,
 fent,
 a meredek hegyoldalban,
 járt csapásoktól messze,
 a sűrűben,
 ahova estefelé csanazsúkbán kivettem,
 és egy nagy fa tövében sírva eltemettem,

*ott volt egy méternyi sugarú körben,
egy felfoghatatlan, szörnyű, sötét lyuk körül,
kihúзва,
közzemlére téve,
szétmarcangolva,
meghempergetve,
elhintve,*

*összekeverve földdel, gallyal, tülevéllel, madárürülékkel,
egymáson, egymás mellett,
egymástól távol,
hangyásan,
irtózatos rendetlenségben,
ott volt másnap minden,
miután kikaparták,
és jóllaktak belőle a rókák.*

Traktor

*A körmös gépeléskor romlott el,
két porta közt,
húzatáskor,*

*nem lehetett helyben megjavítani,
másik traktort hoztak,
a Hoffert meg ott hagyták, félre lökve, az út szélén,
Misu bácsi kertje mellett,*

*hetekig ott állt,
játszottunk vele, rajta,
nyergébe ültünk,
tekergettük a kormányát,
a hűtőradiátorba kukucskáltunk,
nyomkodtuk a kuplungját,
utánoztuk a hangját a szánkkal,*

*üzemképtelen volt,
a magunk módján meg is működtettük,
ha jó napunk volt,
akár tizenöt métert is megtettünk vele,
és ha akartuk,
a sarokról a hídig is eljutottunk,*

*de többnyire nem akartuk,
megelégedtünk azzal,
Misu bácsi bosszantására,
hogy a kertkapuja előtt megállítottuk,
és ott hagytuk,*

az öreg leselkedett ránk,
de sosem kapott el bennünket,
mindig akkor rontott elő,
mikor már késő volt,
mikor a traktor már elzárta a kertkapuhoz vezető utat,

még nem jelent meg látómezőnkben,
de már tudtuk,
hogyan tudja,
már messziről hallatszott a hangja,

szarok, ganajok, kiabálta olyan erővel,
hogyan zengett bele a felvég,
dallamosan, szinte énekelve ismételte a két szót,
mindig az utolsó tagra téve a hangsúlyt,

élvezettel hallgattuk,
így álltunk bosszút,
amiért sajnálta tőlünk a hullott gyümölcsöt,
és lépten-nyomon üldözött bennünket,
büszkéek voltunk rá,
hogyan így kihozzuk a sodrából,
mialatt rejtekünkből figyeltük,
mint toporzékol kezében karóval,
és miként tolják vissza a traktort helyére
a segítségül hívott emberek,
akik egyre csak káromkodnak,
mert nem értik,
hogyan lehetünk gyerek létünkre képesek arra,
amibe ők majdnem beleszakadnak,
mert nem érik fel észszel,
hogyan sebességben van,
hogyan mi kurbli-vassal csináljuk,
mely ott van elől,
csak forgatni kell.

